

[Justitsministeren.]

der været en økonomisk realitet i argumentationen. Jeg blev meget betænkelig ved at høre det ærede medlem tale om andelsprincippet i denne forbindelse. Jeg mener at kunne erindre fra dengang, jeg forsøgte at lære jura — det var før 1937, så det er nok derfor, jeg ikke husker det så klart — at man havde en regel om, at flere kunne dømmes som fader, og så skulle de dele omkostningerne, men det pålagdes den af dem, der var mest velsitueret, at betale pigen beløbet. I den forbindelse erindrer jeg, at en af mine gamle lærere, da han gennemgik denne retfærdighedsregel, fortalte, at da den blev bragt i anvendelse i et tilfælde, hvor der var 8 sigtede og den ene af dem fik pålagt at betale pigen det fulde beløb for derefter at indkræve en anpart efter andelsprincippet hos de 7 andre, sagde de pågældende ved domsafsigelsen: det er det bedste lotteri, jeg har spillet i, man får hele gevinsten for en ottendedel. Jeg tror, det er farligt at argumentere for begrebet andelsprincippet.

Hvad er det egentlig, det ærede medlem ønsker at opretholde? Mig forekommer det at være, jeg vil ikke sige moralsk forkert, men der kan i hvert fald ikke anføres noget virkeligt forsvar for opretholdelse af den gældende ordning. Det synspunkt, det ærede medlem anlægger, er et rent straffesynspunkt, idet det ærede medlem siger: når de nu har været der og man ikke kan bevise, hvem der er den egentlig skyldige, den biologiske fader, skal de alle sammen straffes; de skal alle sammen betale, de skal betale det samme. Pigen får ikke mere ud af det, naturligvis, så vidt fører man dog ikke andelsprincippet. Det er et rent pønalit synspunkt, og jeg kan ikke se, det er moralsk rimeligt, for det afhænger af rene tilfældigheder, om den amoralske holdning hos de mandlige parter skal straffes eller ej med dette pålæg — det bødes der for i 18 år, ikke sandt, efter mit forslag i indtil 24 år; det afhænger ganske af, om den pågældende har haft kontakt med pigen inden for konceptionstiden, og hvis han er i den i denne relation lykkelige situation overhovedet ikke at kunne få børn, kan han køre på friløb uden nogen sinde at blive straffet. Jeg synes derfor, det ærede medlems synspunkt er en lille smule amoralsk, og jeg

havde slet ikke ventet en argumentation af denne art af en — det tør jeg vel sige uden at træde det ærede medlem for nær — ikke alene samfundsbevarende, men næsten reaktionær politimester.

Til det ærede medlem fru Erna Sørensen vil jeg, næst at rette en tak for det ærede medlems stilling til begge lovforslagene, gerne sige følgende. Jeg er helt enig med det ærede medlem, når det ærede medlem understreger den værdi, der ligger i de foreslåede tidsfrister for sagsanlæg, hvor ægtemanden ikke mener at være fader til barnet. Jeg er også enig med det ærede medlem i de betragtninger, det ærede medlem anførte om at opretholde instituttet med flere bidragspligtige. Det ærede medlem var lidt betænkelig ved bestemmelsen om møderhjælpsinstitutionen. Den er ikke for mig af principiel karakter, og jeg er særdeles villig til at diskutere spørgsmålet.

Også det spørgsmål, det ærede medlem rejste om den praksis, der forekommer med hensyn til underholdsbidragenes betaling, er jeg særdeles villig til at diskutere og til at give de oplysninger, som det må være os muligt at give i justitsministeriet.

Derimod er jeg ikke enig, når det ærede medlem foreslår de 18 år, der er grænsen for bidragspligten, forhøjet generelt til det 21. år. Det er rigtigt, som det ærede medlem fru Else Zeuthen anførte, at der er børn mellem 18 og 21 år, der har fuldendt deres uddannelse, og at det i sådanne tilfælde ikke vil være rimeligt at pålægge faderen, hvad enten barnet er født i eller uden for ægteskab, en bidragspligt. Det tjener ikke, synes jeg, noget rimeligt formål. Derfor tror jeg, det er rigtigt at blive stående ved de 18 år, ligesom jeg tror, det er rigtigt at forhøje grænsen for bidragspligten i visse tilfælde fra det 21. til det 24. år.

Også det ærede medlem fru Else Zeuthen var meget stærkt inde på den tankegang, at man kun burde anerkende faderskab og ikke bidragspligt. Jeg er meget villig til med det ærede medlem at diskutere dette spørgsmål i udvalget. Det ærede medlem rejste det spørgsmål, om lægevidenskaben i dag kan give yderligere sikkerhed, når talen er om at fastslå faderskab, end tilfældet var i 1953; det ærede medlem citerede selv, hvad retslægerrådet dengang havde sagt. Vi kan jo i udvalget spørge